

[Hanne Reintoft.]

dels så dets ganske uafbalancerede overfald, i dette tilfælde på fredelige demonstrationer. Dette blev senere grundigt dokumenteret ved en langvarig retssag, hvor også politiets falske vidneudsagn blev belyst og senere forsvaret af ministeren. Siden er politiets voldelige fremfærd taget betydeligt til i omfang og hyppighed. Kendsgerningerne viser, at dette kun har givet næring til nye episoder.

Flere ministre har over for denne udvikling optrådt med erklæringer, der kun kan opfattes som en opmuntring til politiet om at fortsætte og skærpe sin fremfærd, samtidig med at de giver politiet carte blanche.

Det er at håbe, at regeringen i stedet indskærper politiet, at deres forpligtelser består i at sikre borgernes rettigheder, uden at de lider overlast.

Hanne Reintoft: Flere af regeringens ministre har i den sidste tid til manges undren udtalt sig rosende om politiets adfærd. Ganske vist tror jeg ikke, at nogen, i hvert fald ikke ret mange, heller ikke mennesker i fornuftig og bevidst opposition til vores samfund, har accepteret efterspillene til de i øvrigt velgennemførte og rimelige demonstrationer mod Verdensbanken. Til gengæld kan det også kun være et meget lille fåtal af danskere, der kan billige den polititerror, vi efterhånden ser udspille sig når som helst på de københavnske gader, hvor svært bevæbnede og til det tragikomiske udstyrede betjente er ved at være et syn, der på uhyggelig måde afspejler, at også i vores samfund er de herskende forhold i den grad ved at spille fallit, at de gammelkendte metoder, nemlig grov vold, er nødvendige.

Hvorom alt er, så er det justitsministerens og politiets pligt at sørge for, at befolkningen kan benytte sig af sin ret til at gennemføre rolige og værdige demonstrationer uden at blive provokeret hverken af uniformeret eller af forklædt politi. Jeg er ikke i tvivl om, at det endelige ansvar ligger hos ministeren. Derimod er jeg lidt i tvivl om, hvor det daglige ansvar ligger, om det ligger hos politidirektøren, hvor det vel burde ligge, eller om det ligger hos en anden lille klike af særlig udvalgte og ikke særlig sarte politiledere, hvoraf én jo som bekendt, hvis ikke justitsministeren hvert øjeblik uvist af

hvilken grund kommer som ridderen på den hvide hest og redder ham, havde bragt sig selv i en absolut ubehagelig situation, også i forhold til straffeloven. Spørgsmålet skal derfor være en opfordring til justitsministeren om en gennemgribende sanering af forholdene i politikorpset, så dets virkelige funktioner kan komme til udfoldelse, og dets virkelige funktioner er beskyttelse af borgerne og herunder deres ret til at forsamle sig.

Justitsministeren (Thestrup): Under Verdensbankens kongres i dagene fra den 20. til den 25. september var der anmeldt i alt 4 demonstrationer forskellige steder i København. Jeg finder det væsentligt at fremhæve, at disse demonstrationer i sig selv forløb uden problemer. Politiet greb ikke ind og havde heller ingen grund til at gøre det. Det er en selvfølge, at jeg vil bidrage til at sikre borgernes ret til at samles ved sådanne lovlige demonstrationer, og jeg er helt sikker på, at politiet vil det samme.

Urolighederne i det indre København mandag og tirsdag aften skyldtes, at deltagere fra opløste demonstrationer og andre personer foranstaltede oprintr og hærværk forskellige steder i byen. Uroen onsdag aften havde ikke forbindelse med nogen demonstration.

Som jeg før har sagt, påhviler det politiet at opretholde ro og orden og at beskytte borgerne og deres ejendele mod vold og ødelæggelse. Det er klart, at jeg helst ser, at denne opgave løses uden anvendelse af magt og, såfremt magtanvendelse er nødvendig, med mindst mulig brug heraf. Jeg ved, at politiet har den samme indstilling. Ved valget af de midler, der står til rådighed, søger politiet for sit vedkommende stadig at undgå risikoen for at bidrage til en optrapning af begivenhederne. Men når politiet stilles over for farlige våben, såsom benzombomber m. m., og når urolighederne udvikler sig til hærværk rundt om i byen, så kan det blive nødvendigt, at politiet tager kraftigere midler i brug af hensyn til landets øvrige borgere og for at genoprette roen.

Det er med beklagelse, at jeg konstaterer en tendens til, at den offentlige debat om spørgsmålet synes koncentreret om politiets optræden og ikke i første række om de alvorlige og yderst beklagelige tilfælde af uro